

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/198/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225195
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Edity Szabovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 6.12.2013, č.k. 12C/124/2012-75, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 6.12.2013, č.k. 12C/124/2012-75 potvrdzuje.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanému zaplatať sumy 125,- eur ako náhrady majetkovej škody a sumy 330,- eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tvrdiac, že škoda mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom (povinným) M. S., (po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou exekučnej veci číslo EX 5009/2011). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Po vykonanom dokazovaní súd vec posúdil podľa ustanovení § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 41 ods. 2 písm. d) a § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj ako „Exekučný poriadok - EP“), pričom dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že na základe žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 13.4.2011, vydal dňa 15.7.2011 poverenie na vykonanie exekúcie č. 5102 100157 a uznesením zo dňa 15.7.2011 exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Z uvedených skutkových okolností vyplýva, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie len čiastočne nedodrжал zákonnú 15-dňovú lehotu, keď exekútora poveril vykonaním exekúcie po 93 dňoch od doručenia žiadosti, zároveň však exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota platí len v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu si zákonom v časti

zmenkového úroku. Pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania zákon nestanovuje žiadnu lehotu. Rovnako nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť, keď zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom.

Uviedol, že navrhovateľ sa domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom je podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Zdôraznil, že v zmysle súčasného znenie zák. č. 514/2003 Z.z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Avšak právna úprava účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, resp. právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorom bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Na základe toho dospel prvostupňový súd k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu, ktorý spočíva v nedodržaní zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia. Súd dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II, ktorý v zákonom stanovenej lehote nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Námietky odporcu, ktorý sa odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010, podľa ktorého 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri exekučnom titule, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu, sú preto nedôvodné.

Pokiaľ ide o existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako druhého predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, dospel súd prvého stupňa k záveru, že žalobca ich existenciu nepreukázal. Zdôraznil, že v prípade náhrady majetkovej škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je navrhovateľ povinný preukázať, k čomu však nedošlo. Škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Súd takto paušálne vyčíslené administratívne výdavky neposúdil ako skutočnú škodu. V tomto prípade ide iba o jednostranné a žiadnymi dôkazmi nepodložené tvrdenia žalobcu. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa. Keďže žalobca toto dôkazné bremeno neuniesol (nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz), súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Žalobca sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká len v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Vznik nemajetkovej ujmy musí žalobca preukázať, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Súd sa odvolal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 467/08, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade

s ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Navrhovateľ svoje tvrdenia, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal.

Zdôraznil tiež, že nemajetková ujma nie je závislá len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolnosti konkrétneho prípadu. Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinného na plnenie, ktoré v časti zmenkového úroku odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola zo strany súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. S poukazom na uvedené má súd za to, že by bolo neprimerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, ktorá upravuje zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, čo je 91,25 % ročne, priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Podľa názoru súdu nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v tejto exekučnej veci, nemohlo spôsobiť navrhovateľovi neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody, či nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Ak by teoreticky navrhovateľ aj preukázal vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak a nepreukázal ani to, že v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie by došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu skončeniu exekučného konania.

K odporcom vnesenej námietke premlčania uplatneného práva súd vyslovil názor, že námietka je neopodstatnená. Premlčacia lehota je podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. trojročná a plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy u žalobcu najskôr po uplynutí 15-dňovej lehoty odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (13.4.2011), teda dňa 29.4.2011. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené odporcovi podľa jeho vyjadrenia dňa 23.4.2012. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby.

Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., avšak vzhľadom na to, že úspešnému žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu.

Poukázal na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému

legálne pripustil odvolanie. Žalobca preto podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Namietal tiež, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. a skutkovým základom sa mal stať skutkový stav tvrdý žalobcom.

Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, ale v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Zdôraznil, že rozhodnutie nemá náležitosti, ktoré by zodpovedali kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III.ÚS 36/2010. Uviedol, že z rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, čo sa rovnako týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Vyslovil nesúhlas s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Ďalej namietal, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručených čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka žalobcu.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, a to napriek tomu, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu, keďže do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Hoci táto prvá podmienka bola splnená, na vznik zodpovednosti štátu za majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu je nevyhnutné, aby boli kumulatívne splnené všetky tri podmienky. Pokiaľ ide o ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, t. j. o preukázanie existencie majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, považuje ich za správne. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v

rozhodujúcich otázkach podrobne a dostatočným spôsobom odôvodnil, na ktoré dôvody poukazuje aj odvolací súd (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K argumentácii žalobcu v jeho odvolaní odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením zo 7.11.2012, č. k. 4NcC/359/2012-26 rozhodol, že okrem sudkyne JUDr. B. Z., ktorá konala v predmetnej exekučnej veci, ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava II nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zdôrazňuje tiež, že podanie ústavnej sťažnosti nie je prekážkou pre rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozsudku.

Neobstojí ani námietka žalobcu, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Aj keď sa súd dopustil procesného pochybenia v tom smere, že nedoručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 23.8.2013, nejde o také pochybenie, na základe ktorého by bolo možné dospieť k záveru, že bolo porušené právo žalobcu na kontradiktórny proces v takom rozsahu, že by to zakladalo postup podľa § 221 ods. 1 a 2 O.s.p.. Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, má však za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Hoci došlo zo strany súdu k vyššie uvedenému pochybeniu, v prípade účasti žalobcu na pojednávaní by mal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného a zaujať k nemu stanovisko. Ako vyplýva zo spisu súdu prvého stupňa, vo veci bol dňa 4.10.2013 nariadený termín pojednávania na deň 6.12.2013. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 27.11.2013 (pozri doručky na č.l. 73 spisu). V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa riadne poučil účastníkov konania v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., čo vyplýva z poučenia pripojeného k predvolaniu (nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu v odvolaní, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.), čiže právnomu zástupcovi žalobcu muselo byť zrejmé, že na tomto pojednávaní môže súd dokazovanie vyhlásiť za skončené a vo veci rozhodnúť. Žalobca a ani jeho právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnili a nepožiadali z ospravedlniteľných dôvodov o odročenie pojednávania. V spise sa nenachádza ani žiadosť o zrušenie termínu pojednávania. Nič preto nebránilo súdu, aby vzhľadom na nečinnosť žalobcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. vec riadne prejednal a rozhodol. Žalobca sa svojou pasivitou (nepožiadal o odročenie pojednávania, nezúčastnil sa ho, nepredložil súdu dôkazy napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p.) sám obral o možnosť aktívne ovplyvniť priebeh súdneho konania predkladaním dôkazov a reagovaním na vyjadrenie žalovaného. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že je irelevantná námietka žalobcu ohľadne nemožnosti vo veci meritórne rozhodnúť z dôvodu, že nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho žiadosti o prerušenie konania, nakoľko v prejednávanej veci takúto žiadosť nepodal. Z uvedených dôvodov tak žiadne práva žalobcu postupom súdu prvého stupňa neboli porušené.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že súd prvého stupňa ničím nepodložil svoj záver, že majetková škoda žalobcovi nevznikla, odvolací súd zdôrazňuje, že súd svoje rozhodnutie oprel o skutočnosť, že žalobca vznik škody nepreukázal. Žalobca v odvolaní sám uvádza, že dôkazy o vzniku škody chcel predložiť až na pojednávaní, ktorého sa však bez ospravedlnenia nezúčastnil, čím si sám odňal možnosť svoje tvrdenie o vzniku škody preukázať. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že dôkazné bremeno v tomto smere je na žalobcovi, čo sa vzťahuje rovnako aj na uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca však nepreukázal svoje tvrdenia ani o vzniku nemajetkovej ujmy.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.